

af de visiterende Læger og de til de særlige Klinikker knyttede Læger er foreslaaet henlagt til Indenrigsministeriet i Stedet for som hidtil til vedkommende Amts- eller Byraad; Kommunerne har dog siden Ikrafttrædelsen af Lov Nr. 137 af 2. Maj 1934, jfr. senest Bekendtgørelse af 31. Juli 1946, kun kunnet antage visiterende Læger med Indenrigsministeriets Godkendelse. Den foreslaaede Ændring staar i Sammenhæng med, at Udgiften til de paagældende Lægers Af-lønning, der i Henhold til Oktoberloven afholdtes af vedkommende kommunale Kasse, i Henhold til Forsorgslovens § 64, Stk. 2, nu er overtaget af Statskassen.

Forslagets §§ 5—8 opretholder iøvrigt det nuværende System, hvorefter det som Hovedregel er Embedslægen, hvem Behandlingen af Kønssygdommene for offentlig Regning paahviler, jfr. ogsaa Forslagets § 2, hvorefter den lokale Ledelse af disse Sygdommes Bekæmpelse forestaas af Embedslægen. I de Amter, hvor der bliver ansat en særlig Sygehuskonsulent i Hud- og Kønssygdomme, bør der af Indenrigsministeriet træffes Bestemmelse om, i hvilket Omfang han skal deltage i den ambulante Undersøgelse og Behandling for offentlig Regning.

Forslagets § 6 svarer til Oktoberlovens Regler om de i Lovens § 11 omhandlede visiterende Læger, der normalt er praktiserende Læger (undertiden Sygehuslæger), og som navnlig i afsides Egne supplerer Embedslægen i det Omfang, Forholdene gør det nødvendigt. I den Krigen bestræbte Indenrigsministeriet og Sundhedsstyrelsen sig for at søge Antallet af visiterende Læger nedbragt, idet man af Hensyn til Smitteopsporingen i Almindelighed anser det for heldigst, at Behandlingen af Kønssygdommene samles mest muligt. Da Trafikforholdene imidlertid ved Krigens Slutning forværredes stærkt, gennemførtes midlertidigt en betydelig Forøgelse af de visiterende Lægers Antal.

Forslagets § 7, Stk. 1, om den særlige Ordning med Hensyn til Undersøgelse og Behandling for offentlig Regning i Københavns Kommune svarer iøvrigt til Oktoberlovens § 12, Stk. 2. Man har ment, at det muligt ved Lovens Ikrafttræden eller senere kunde vise sig rimeligt ogsaa i andre Hovedstadskommuner og eventuelt i større Købstadskommuner at indføre en Ordning svarende til den københavnske.

Med Hensyn til Fordelingen af

Udgifterne ved saadanne Klinikker foreslaas det i Lovforslagets § 20, at Udgifterne ved Tilvejebringelse af Lokaler og Indretningen til Klinikker afholdes af de paagældende Kommuner, medens Staten som hidtil betaler Klinikernes Drift, bortset fra Husleje, jfr. den tilsvarende Ordning med Hensyn til Tilvejebringelse og Vedligeholdelse af Lokaler med fornødent Udstyr til Brug ved Karantæneforanstaltninger (§ 54 i Lov Nr. 53 af 10. Marts 1938), og med Hensyn til Etablering af Aflusningsanstalter (Lov Nr. 88 af 13. Marts 1942). Til Bedømmelse af Omfanget af den Forpligtelse, der herved paalægges Kommunerne, skal anføres, at Huslejen for de 6 af Københavns Sundhedskommission drevne Klinikker i 1944—45 udgjorde ialt 13.834 Kr., medens Udgifterne ved Driften iøvrigt det paagældende Aar udgjorde ialt 338.228 Kr.

Da Staten yder fuld Refusion af Driftsudgifterne, er det foreslaaet, at det fremtidig bliver Indenrigsministeriet, der efter Forhandling med de kommunale Myndigheder (i København Sundhedskommissionen) antager de paagældende Læger og fastsætter deres Ansættelsesvilkkaar.

Klinikkerne bør i Overensstemmelse med hidtidig Praksis staa aabne for alle Patienter lidende af Kønssygdom i smitsomt Stadium, uanset om de er hjemmehørende i vedkommende Kommune, idet Patienterne bør have den størst mulige Tilskyndelse til at søge Behandling og derfor i videst muligt Omfang bør kunne vælge det Behandlingssted, der passer dem bedst. Hensynet til, at Kommunerne afholder Udgifterne ved Klinikernes Tilvejebringelse og Indretning, taler ikke afgørende herimod, idet Klinikernes Kapacitet antagelig kun skal øges forholdsvis lidt, for at de kan blive i Stand til ogsaa at modtage et vist Antal Patienter fra Omegnen, og fordi Staten afholder Driftsudgifterne.

Forslagets § 8 svarer i Realiteten til den i Oktoberlovens § 12, Stk. 1, for visiterende Læger givne Regler.

Til § 9.

De tilsvarende Regler i Oktoberlovens §§ 6, Stk. 1, og 13, har man foreslaaet sammenfattet i een Bestemmelse, da alle Læger, der undersøger eller behandler Patienter for Kønssygdom, har Pligt til at overvaage, at Behandlingen ikke afbrydes.